

Un ajutor de la Maica Domnului

O călugăriță, pe numele ei Marta, era paraclisier într-o mănăstire. Peste cinci sau șase zile se apropia hramul mănăstirii, și maica stareță a zis: „Voi cinci, împreună cu maica Marta, veți merge să faceți curățenie în biserică. La prânz am să vin să văd ce ați făcut”.

Maica stareță a plecat, iar maica paraclisier împreună cu celelalte maici au început curățenia. Mai târziu li s-au alăturat și alte maici.

După cinci minute, fiecare a început să se vaite, fie că o doare stomacul, fie că o doare picio-rul, pe alta capul, pe alta maseaua etc. Au plecat până la urmă toate, maica Marta rămânând singură. În două ore era frântă de oboseală, mai ales că a vrut să curețe singură iconostasul cel mare al bisericii.

Ea merge în fața icoanei Maicii Domnului, icoană în care se afla Născătoarea de Dumnezeu stând pe tron, și îi zice: „Maica mea, nu mai pot”, și imediat căzu jos, însă fără să-și piardă simțurile.

Și iată cum se întâmplă minunea! Ce văzu? O vede pe Maica Domnului ieșind din icoană, își lasă Pruncul din brațe pe scaunul arhieresc al bisericii, se duce lângă ea, îi ia cârpa și mătura din mână, și într-un minut întreaga biserică strălucea de curățenie!!! Într-un final a atins-o și pe frunte!

Maica a văzut minunea! I-a aimțit mâna...simțire, simțire, simțire!!! și s-a întors în icoana iconostasului împreună cu Pruncul acesteia, așa cum ieșise la început. Prezența sfântă a Maicii Domnului era de dimensiuni obișnuite, la trup era întreagă, strălucea de lumină exact ca lumină soarelui.

Monahia Marta era inundată de o căldură și o bucurie de nespus. Rămăsese fără glas de uimire, și pentru câteva clipe a rămas nemișcată, după care s-a ridicat ușurată. Această căldură stranie și aducătoare de bucurie, pe care a smițit-o mai ales pe fruntea ei, nu o poate descrie în cuvinte. Totodată lăcașul de cult strălucea, ca și când ar fi fost dat cu o sută de soluții de curățat.

Către Născătoarea de Dumnezeu să alergăm toți cei ce suntem în necazuri – nenorociri, nevoi – și să cădem înaintea Sfintei sale icoane cu credință zicând din adâncul sufletului: Auzi grabnic rugăciunea noastră, Fecioară, ceea ce te-a numit “Grabnic ajutoare” – căci, pe tine, noi, robii tăi te avem întru nevoi gata ajutoare.

(Tropar la Acatistul Maicii Domnului, Grabnic ajutoare)

În timp ce Marta stătea în genunchi și îi mulțumea Maicii Domnului pentru ajutorul pe care i l-a dat în chip minunat, în același timp a intrat și maica stareță. Aceasta a privit lăcașul de cult, care strălucea de curățenie, și a zis: „Cum ai putut să faci aceasta singură? Ori tu ai fost în stare, ori Maica Domnului!”, și, la insistențele maicii starețe, maica Marta, foarte smerită și cu inima înfrântă, a mărturisit tot ce se petrecuse.

„Vai! Vai!... Mâna Maicii Domnului te-a mângâiat pe frunte! Să ai grijă de acum încolo să nu pierzi acest dar sfânt așa cum l-au pierdut și alte maici atunci când s-au înșelat pe ele prin neascultarea lor”, a spus maica stareță.

Ce sentiment! Ce trăire! Ce binecuvântare! Ce bucurie cerească!

(Protopresbiter Stefanos K.

Anagnostopoulos, Trăire și cunoaștere în credința ortodoxă, vol. 1)